

George Cornilă

Silex

Bazat pe întâmplări false

roman

POLIROM
2024

Nu știu cât timp fusesem cufundat în plușul cărnos, ca o raflesia, al somnului și al fotoliului, doar că era lumină afară când adormisem, altfel nu aș fi avut ochii ascunși în fosa cubitală, lipiți de venele ce pulsau liniștitor. Era aceeași zi în care mă vizitase Eva? Mă bucuram pentru orice clipă de somn furată, căci insomniile fuseseră unul dintre marii mei dușmani de-a lungul întregii vieți și cu atât mai mult după accident. Visasem elefanți, eram parcă la mare și, pe lângă mine, copil de-o șchioapă, treceau în șir uriași elefanți fără colți.

Aveam în poală cartea lui Saunders. Unde rămăsesem? Am dat să o deschid, dar deodată am simțit că îmi era foame. Foarte rar mi se făcea foame. Prin urmare, nu mâncam aproape nimic, poate pentru că așa mă obișnuisem în anii de studenție, când trăiam cu cincizeci de lei pe săptămână, din care îmi luam bere la bidon, țigări proaste, cărți vechi și, dacă îmi mai rămânea ceva, niște salam sau o conservă. Nu fusesem niciodată mofturos și nici nu simțisem că aș fi avut nevoie de mai mult pentru a trăi. Apetitul pentru arta culinară a încolțit în mine abia odată cu Eva.

Așa cum mă obișnuisem fără mâncare, mă deprinsesem și cu singurătatea, și aceasta tot un fel de subnutriție. Fusesem un copil singuratic, din instinct, vedeam o sălbăticie intrinsecă, sau poate din cauză că glandele mele,

în loc de oxitocina neuronală asociată interacțiunilor cu semenii, secretau vasotocină, ca ale organismelor primitive, împingându-mă să ocolesc alte făpturi umane, pe care le percepeam ca pe posibile primejdii, să fug, să mă ascund într-o văgăună, de unde să ies doar noaptea, strecurându-mă lipit de pereți. Printre oameni, eram ciudat, stingher și neîndemânatic, ca Edward Scissorhands. Totuși, prin adolescență, am încercat să umplu golul din mine cu oameni, doar că aceștia mă vlăguiau, mă lăsau sleit de puteri și aveam nevoie apoi de perioade lungi de autoizolare ca să mă pun din nou pe picioare. Cred că cel mai tare mă obosea mimarea apartenenței la aceeași specie cu a lor, săvârșirea ritualurilor sociale cotidiene, îmbrățișarea straniei normalități unanim acceptate.

Cu anii, obișnuința singurătății a lăsat locul unei dependențe de singurătate, unui fel de claustrofobie, deși eram întru totul conștient de paradoxul în care trăiam, al unei existențe construite pe absența celuilalt, îngăduind, cel mult, contactul indirect, să nu vrei să ai de-a face cu oamenii, dar să scrii despre oameni și ceea ce produc ei, literatură, artă, durere. Evident, solitudinea și viața de familie nu sunt compatibile, așa că m-am adaptat, am devenit un simulacru de făptură socială. N-a ținut însă mult, căci odată cu cumpărarea acelei garsoniere am regăsit plăcerea singurătății, asta chiar dacă îmi plăcuse dintotdeauna să petrec timp cu Isabel și cu Eva.

La început, n-am abuzat de noile posibilități, mă duceam acolo doar când aveam foarte mult de lucru, când se apropia termenul de predare a unei traduceri sau când mă găseam în fața unui capitol decisiv și simțeam că trebuia să dau totul din mine. După accident însă, evadările mele de acasă s-au îndeșit și am început să caut tot felul de motive pentru a mă face nevăzut. Era ceva terapeutic. Traduceam un paragraf, două, făceam un conspect, înșiram

câteva rânduri în jurnal, așa cum mă sfătuiseră Dr. Brecker, și, când mă simțeam în forță, căutam să-mi pun ordine în gânduri și în amintiri, încercând să le separ pe cele adevărate de cele închipuite. Nu îmi plăcea să fiu îngrijit, să fiu victima. Eu eram *pater familias*, eu trebuia să am grijă de femeile casei, nu ele de mine, îndoctrinat de atâtea generații, așa simțeam că trebuia să fie, deși conștientizam că în realitate ele erau mai puternice decât mine. Isabel însă nu mă mai lăsa să fac nimic, iar Eva părăsise cuibul.

Acum însă era diferit față de înainte, aveam o plasă de siguranță, nu era o izolare forțată, știam că aveam unde să mă întorc și asta îmi alunga diperarea. Fără ele, m-aș fi autodistrus de mult. Mă salvaseră, asta era adevărul, din lungii ani de zvârcoliri nocturne și somnolență diurnă, dureri ascuțite în ochii mei uscați și în tensiune, cu vase gata să-mi pocnească la prima încordare, când, în ciuda tuturor experiențelor și reușitelor, nimic nu avea sens, iar viața mi se părea suportabilă doar cu cărți și vicii. Nu știu dacă își dădeau seama de asta, nu știu dacă le-o spusese vreodată, în momentele în care, involuntar, mă arătam vulnerabil și-mi desfăceam pielea în fața lor, artătându-le suprafața moale, brăzdată de vinișoare roșii și de nervi sensibili, a adevăratei mele ființe. Îmi dădeam seama că era nedrept față de Isabel, că merita mai mult, dar cu cât mă simțeam mai vinovat, cu atât mă îngropam mai adânc în văgăuna mea.

Am lăsat cartea pe birou și m-am dus la frigider, de unde am luat un cofraj cu ouă și niște brânză. Am început să-mi pregătesc mecanic frugala cină, cu mintea golită, exercițiu esențial. Când am deschis dulapul în căutarea solniței și a râșniței de piper, am văzut pe raftul de jos un borcan cu sfeclă roșie.

Când era mică, Eva nu mânca aproape nimic. Oricât ne zbăteam, nu era chip s-o convingem. Atunci când reușeam s-o facem să înghită o lingură de supă de pui sau un colț de șnițel era prilej de sărbătoare. Într-o zi, când i-am pus în castron niște sfeclă roșie, a scuturat din cap. Nu mai aveam vlagă să mă lupt cu ea, așa că am început să mă joc absent cu lingura prin castron, ceea ce i-a captat atenția.

— Ce faci? a vrut să știe.

— Pescuiesc, i-am zis, fără să stau pe gânduri. Vrei să pescuim amândoi?

— Ce să pescuim?

— Sfecli.

Am început să ne prefacem că trebuia să prindem bucățile din zeama purpurie. Când reușeam să scot câte una, i-o aruncam repede pe farfurie și ea o înfuleca de îndată. Apoi râdea, roșie la gură. Am citit undeva că un copil râde într-o zi mai mult decât un adult în câteva luni.

Eva avea nevoie de joc și, mai presus de acesta, avea nevoie de povești – aici o înțelegeam, căci și eu eram atras de ceea ce spunea o poveste, o salată preparată la curtea țarilor, o bere produsă de călugări la o mănăstire, un desert aztec. Pescuitul la castron a rămas una dintre activitățile noastre preferate și, mulți ani mai târziu, când trecea pe la mine să îmi aducă provizii – îi interzisesem să o facă, însă interdicțiile mele nu avuseseră niciodată greutate în ochii ei –, îmi puneă câte un borcan pe masă și-mi spunea:

— Uite, ți-am adus niște sfecli murați.

Deși eram fascinat de capacitatea improbabilă a omului de a obține hrană dintr-o întindere de apă, de a scoate un animal dintr-o altă lume, doar cu un fir și un cârlig și promisiunea mâncării, nu mă atrăsese niciodată cu adevărat pescuitul, poate din cauză că nu aveam răbdare

pentru pregătirea undiței – din același motiv renunțasem și la pipă – și pentru că mi se părea că implica prea mult timp mort, iar eu, în goana mea permanentă, jonglând cu serviciul, școala, scrisul și tradusul, îmi pierdusem cu totul deprinderea de a pierde vremea.

Puteam să citesc și să scriu pe baltă, însă, în afara spațiului meu de lucru obișnuit, mi se părea ceva artificial și provizoriu, nu aveam încredere în ce produceam când nu mă aflam la masa mea de lucru. Când am dus-o pentru prima oară pe Eva la pescuit, la Balotești, i-am ținut o lungă pledoarie despre răbdare – răbdarea care mie îmi lipsea, căci eram un ipocrit, ca toți părinții. Ea m-a ascultat ce m-a ascultat, apoi a aruncat undița. Doar câteva clipe mai târziu, a scos-o cu un clean. Până la sfârșitul zilei, juvelnicul ei era plin, pe când în al meu se găseau abia câțiva peștișori prăpădiți, cărora le-am dat drumul.

Aflându-ne într-un magazin de suvenire și articole de plajă din Benitses, Eva a propus să luăm o plasă de pescuit.

— Ce să faci cu ea? întrebarea care și mie mi-a fost pusă de mii de ori de ai mei.

— Vreau să prind pești, a răspuns.

I-am explicat, savant, că nu aveam să găsim pești atât de aproape de țărm, că apa era prea puțin adâncă și plină de oameni etc. A acceptat, nu fără să se îmbufneze, am plecat, am intrat în apă și, de îndată, un banc de dorade a început să ne ciugulească de călcâie. Am fugit înapoi la magazin, am cumpărat o plasă, m-am întors, nimic.

— Au plecat, a murmurat ea, cu ochi triști.

Cu timpul, toate perorațiile mele despre importanța muncii asidue au devenit ridicole, pentru că ea reușea fără efort, aproape instantaneu, ceea ce mie îmi izbutea abia după ani de trudă. M-a depășit repede în ceea ce privește pescuitul, așa cum o făcuse și cu desenul, așa cum avea

să mă întrecă în toate de fiecare dată când își punea mintea cu mine.

Tot cu timpul, poveștile care însoțeau mâncarea deveneau tot mai complexe, iar din ziua în care mi-a căzut în mâini o carte de bucate a Juliei Child, cumpărată de Isabel pentru că nu mai știam ce să facem de mâncare, feluri precum banala supă de pui sau șnițelele cu piure de cartofi și salată de sfeclă roșie au ieșit cu totul din discuție. Cu cât un fel de mâncare era mai sofisticat și mai migălos, cu atât Eva mânca mai cu poftă. *Bœuf bourguignon*, *filé de vițel à la Jardinière*, *chili con carne*, *jambalaya*, *kedgeree* cu eglefin sau novac negru umplut cu *chanterelles* și uns cu *sambal* au început să se succedă amețitor pe masa parcă mereu întinsă.

Am terminat de mâncat, am spălat repede vasele și mi-am căutat pachetul de țigări. Era aproape gol, mi-ar fi ajuns fără doar și poate, însă numai gândul că aș fi putut rămâne fără mă îngrozea. Eva nu îmi cumpăra niciodată țigări sau băutură, deși știa că de astea aveam nevoie mai mult decât de mâncare. Sau poate tocmai pentru că știa.

M-am îmbrăcat și am ieșit. În scara vecină, la parter, exista un magazin deschis până târziu. Când încuiam ușa, a trecut pe lângă mine doamna Gertrude, vecina de deasupra, nonagenară, mignonă, care-mi lăsase mereu impresia că la vremea ei fusese o frumusețe rebelă.

— Cum merge cartea? m-a întrebat, așa cum mă întreba mereu, căci știa că scriam și presupunea, invariabil, că lucram la o carte.

— Foarte bine, am răspuns, căci nu aveam niciodată chef să port discuții de complezență.

În trecere, m-a ciupit de obraz și a luat-o în susul scărilor. Doamna Gertrude era firul subțiat, gata să se rupă, care mai exista între mine și oamenii care locuiau